

Vergaderjaar 1988–1989 Nr. 152a

19 426

Wijziging van de Wet Nationale ombudsman en de Wet Bezoldiging Nationale ombudsman

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE ZAKEN EN DE HOGE COLLEGES VAN STAAT¹
Vastgesteld 25 april 1989

Het voorbereidend onderzoek gaf aanleiding tot het formuleren van de volgende opmerkingen en vragen.

Met interesse hadden de leden van de fractie van het **C.D.A.** kennis genomen van dit wijzigingsvoorstel. Gedurende vele jaren is er al in de diverse betrokken geledingen over het Instituut Nationale Ombudsman en de mogelijke uitbreiding van zijn bevoegdheden gesproken en geschreven. De behandeling van dit voorstel in de Tweede Kamer is uitvoerig geweest. Toch wilden zij nog enkele vragen stellen.

Zowel in de memorie van toelichting (nr. 3 blz. 2 en 3) als in de memorie van antwoord (nr. 5 blz. 2 t/m 4) en in de Handelingen van de Tweede Kamer (blz. 4998) is het standpunt van de regering met betrekking tot de competentie-uitbreiding in beeld gebracht. Waarom wordt er door de minister gesproken over een koerswijziging terwijl het – zo blijkt uit de stukken – alleen om uitstel in de tijd gaat?

Het volgend kabinet zal moeten beslissen of de competentie-uitbreiding al of niet doorgaat ofwel met de woorden van de minister «een eventuele uitbreiding van de competentie van de Nationale ombudsman moet aan een volgend kabinet worden overgelaten. Dan kan een verantwoorde beslissing worden genomen» (Tweede Kamer 50 blz. 4999). Ook in financiële zin heeft deze uitbreiding geen hoge prioriteit gekregen.

Welk gewicht hecht de minister aan een verdere uitbreiding die mogelijk wordt gemaakt door artikel 1 lid 1, sub b. van de Wet Nationale ombudsman?

In de Gemeentestem van 26 januari van dit jaar staat dat een ombudsinstituut meerdere functies kan hebben t.w. het geven van een oordeel, het bemiddelen én het verwijzen. Na een onderzoek op lokaal niveau bleek dat een lokaal ombudsinstituut deze functies goed kan vervullen. Wat is de mening van de minister hierover?

De minister heeft een toezegging gedaan in de Tweede Kamer om in mei 1990 met een evaluatie te komen met betrekking tot deze wijzigingsvoorstellen. Kan de minister aangeven welke criteria daarbij gelden ofwel welke vragen dan beantwoord moeten zijn?

¹ Samenstelling:

Postma (CDA), Pröpfer (CDA), Houben-Sipman (CDA), Mastik-Sonneveldt (PvdA), Mw. J. H. B. van der Meer (PvdA), (Voorzitter), Tjeenk Willink (PvdA), Van Boven (VVD), Talsma (VVD), Vis (D66), Barendregt (SGP), De Gaay Fortman (PPR), Vogt (PSP), Schuurman (RPF), Mw. Bolding (CPN), Van der Jagt (GPV).

Het gebruik van het woord «stelt» in artikel 1 onder E en I lid 2 in twee betekenissen (n.l. in kennis stellen en in de gelegenheid stellen) komt de leesbaarheid van het stuk niet ten goede. Wordt er bij het redigeren van wetsvoorstellen ook op leesbaarheid en dus duidelijkheid gelet?

Zowel bij de behandeling van wetsvoorstel **14 178** (Handelingen Eerste Kamer, zitting 1980–1981, 3 februari 1981) als bij de behandeling van de begroting van de Hoge Colleges van Staat en Kabinet der Koningin voor 1987 (Handelingen Eerste Kamer, 13 januari 1987, blz. 634) is door de leden van de fractie van de **P.v.d.A.** erop gewezen dat er in de Wet Nationale ombudsman ten aanzien van de vervangingsregeling een lacune bestaat. Op verzoek van de Nationale ombudsman worden door de Tweede Kamer een of meer personen tot substituut-ombudsman benoemd. Komt dat verzoek er niet, dan is er dus geen substituut die in geval van een calamiteit de Nationale ombudsman zou kunnen vervangen, op de wijze als in de wet voorzien.

Tijdens beide hiervoor genoemde behandelingen is door de minister van Binnenlandse Zaken erkend dat die lacune aanwezig is. Bij de behandeling van de begroting van de Hoge Colleges van Staat en Kabinet der Koningin deelde de Minister van Binnenlandse Zaken mede: «Ik ben tot de conclusie gekomen dat ik wellicht een iets grotere betekenis had kunnen toekennen aan de argumenten voor de regeling van de zaak. Ik ben bereid om die beslissing in heroverweging te nemen en mij op korte termijn te bezinnen op de beste wijze waarop alsnog het instituut van de substituut-ombudsman een wettelijke regeling kan krijgen. Ik zal de Eerste Kamer op korte termijn berichten over de weg waarlangs en de vorm waarin wij dat zullen doen» (13 januari 1987).

De aan het woord zijnde leden constateerden dat deze toezeggingen helaas niet gestand zijn gedaan. Zij zouden het onderhavige wetsvoorstel een uitgelezen gelegenheid hebben gevonden om ten minste op het gesignaleerde probleem in te gaan. Beter zou het zijn geweest indien een voorziening te dien aanzien zou zijn getroffen. Deze leden zouden graag een reactie van de minister ontvangen zowel op het uitblijven van zijn reactie, alsook op de wijze waarin en de termijn waarop hij denkt te gaan voorzien op de tweemaal eerder gesignaleerde lacune.

De voorzitter van de commissie,
mw. J. H. B. van der Meer

De griffier van de commissie,
Dijkstra-Liesveld